

EN STEN I HÅNDEN OG NOGLE RET GODE VENNER

– Du kan godt finde ud af at kaste, ikke Edgar?

Det kan jeg godt. Men jeg vil faktisk helst ikke. Lise har sagt det flere gange: *Hvis der er noget, du ikke vil, så lad være.* Det skal jeg altid huske, siger hun. Men lige nu er det lidt svært at huske.

– Du har jo sagt, at du kan alt, Edgar. Så nu kaster du bare den lille sten.

Det er faktisk rigtigt, hvad Sverre siger. Jeg er i hvert fald blevet bedre til alt her på det sidste. Og jeg har kastet mange sten i skoven. Der kan jeg kaste i alle retninger uden at ramme andet end mose eller træer. Men selv hvis jeg var verdensmester i kast, ville jeg ikke kunne ramme mose eller træer lige nu. Det er muren ind til den store skole, der ligger foran os, og der er ret så mange vinduer. Og det er ikke muren, Sverre vil have mig til at ramme.

– Jeg tager også et vindue, forklarer han og viser mig stenen i sin hånd. – Vi kaster samtidig, og så løber vi. Det er vigtigt, at vi gør modstand.

– Gør modstand?

Jeg forstår ikke, hvad han mener.

– Ja, for hvis vi ikke gør modstand, så er det skolen, der bestemmer over os. Men hvis vi kaster, så bestemmer vi over skolen.

Det er ikke kun Sverre og mig, der står her, men også Hektor, Abid, Peter, Midas og Truls. De andre har ikke sten. Jeg ved ikke, hvorfor de ikke har brug for at bestemme over skolen. Det gør ikke mig noget, hvis skolen bestemmer lidt over mig.

Men jeg kan ikke slippe stenen.

– Du sagde, at du kunne løbe stærkt, ikk'? siger Sverre.

– Jeg løber stærkt, siger jeg.

– Og da vi skulle kaste med bolde i idræt, var det kun, fordi du var ude af form, at dit kast var kort.

Jeg svarer ikke.

– Er du i bedre form nu? spørger Sverre.

Jeg svarer ikke. Nogle gange, når jeg kaster en bold i idræt, lander den meget hurtigt. Som om den meget hellere vil ligge på jorden end svæve i luften. Nu har jeg faktisk chancen. Jeg kan bevise, at jeg er god til at kaste. Og til at løbe hurtigt.

– Er du parat? spørger Sverre.

– Det ved jeg ikke, siger jeg.

– Enten er man parat, eller også er man ikke parat. Og hvis du ikke er parat, så er du vel heller ikke parat til at hænge ud med os bagefter. For du vil vel gerne hænge ud med os bagefter?

Jeg ved, at jeg burde svare. Jeg burde sige, at jeg ikke

har lyst til at smadre vinduer, men at jeg gerne vil hænge ud med dem bagefter. Man kan lave mange ting med sine venner, uden at noget går i stykker.

– Der er ingen, som ser os. Vi skal gøre det, før der kommer nogen, siger Sverre.

– Kan vi ikke gøre noget andet, før folk kommer? siger jeg.

– Bagefter kan vi lave noget andet. Det er jo kun noget, vi gør på helt særlige dage.

– Kan den særlige dag ikke være en anden dag?

Sverre ser på de andre, og de griner lidt. Ikke sådan højt, men sådan som de plejer at gøre, når jeg er i nærheden. Halvt inde i sig selv, men så man stadig godt kan høre det.

– Du ved godt, at det er universet, der bestemmer, hvilke dage der er særlige, ikk'?

Det ved jeg ikke, om jeg ved. Men på en måde ved jeg det vel nu. Så jeg nikker.

– Parat? siger Sverre.

Jeg lukker øjnene. Bare jeg havde siddet i en bil. For så ville jeg være et andet sted, når jeg åbnede øjnene igen.

– Du kan kun ramme, hvis du har åbne øjne, siger Sverre, og de andre griner sådan halvt inde i sig selv igen.

Da jeg åbner øjnene, er jeg stadig det samme sted. Jeg slipper stenen. Pludselig ligger den på jorden.

– Kan du ikke kaste længere end det, Edgar? Så er du slappere, end jeg troede.

Stenen har det bedst på jorden. Jeg samler den ikke op igen.

– Vi er jo dine venner, Edgar. Vil du ikke være ven med os? Så bliver vi jo kede af det. Gør vi ikke, drenge?

– Jeg begynder at græde, siger Midas.

Jeg ser ned i jorden, så jeg ved ikke, om han faktisk har tårer i øjnene. Inde i mit hoved er der mange dumme tanker. Jeg er rigtig glad for, at jeg ikke tænker dem højt.

– Hvad er din plan nu, Edgar?

Min plan er at spise noget godt chokolade. Eller drikke saft. Men ikke at kaste sten.

– Godt så, Edgar. Du får min sten.

Sverre holder sin sten frem. Den er lige så stor som min. Jeg tager ikke imod den.

– Er der sket noget med din tunge, Edgar? Jeg mener, den plejer at stikke lidt ud, og nu kan jeg ikke se den. Har du slugt den?

Tænk, hvis jeg havde slugt min tunge. Det ville måske være fint lige nu. Så kunne ingen tvinge mig til at sige noget. Jeg kunne bare stå her, og alle ville klappe mig på ryggen og spørge, om jeg er okay. Og så kunne jeg nikke. Eller ryste på hovedet. Måske smile til de andre, så stemningen blev bedre.

Jeg prøver det sidste.

– Hvad smiler du af?

Jeg holder op med at smile.

– Men Edgar, vil du slet ikke være som os?

Jeg ville ønske, Sverre holdt op med at spørge. Han skulle hellere fortælle en sjov vittighed, som ikke er svær at forstå.

– Godt. Så er jeg vel nødt til at gøre det, siger Sverre og strækker armen bagud.

Han kaster stenen for fuld kraft gennem luften. Den ryger direkte gennem vinduet, og det klirrer rigtig meget, da glasset knuses. De sætter alle sammen i løb samtidig.

Bortset fra mig. Jeg begynder lidt efter.

Men jeg løber også. Bare ikke lige så stærkt som de andre. Og så bliver jeg nok hurtigere træt. Meget mere træt, end jeg blev dengang til idræt. Da jeg ikke kan se de andre længere, sætter jeg mig ned i græsset og kigger op i himlen. Skyerne ligner vilde heste. Jeg tror endda, jeg kan se en dreng, der rider på en af hestene.

Jeg håber virkelig ikke, at nogen tror, jeg har kastet den sten.

ET LANGT KRAM OG ET UBEHAGELIGT OPKALD

Der er ikke så mange, som ved det. Men indimellem er jeg hemmelig agent. Det kan godt være, at jeg er verdens eneste hemmelige agent med Downs syndrom. Men det kan også godt være, at der er mange af os. For hemmelige agenter er jo helt hemmelige. Og så kender folk ikke til dem.

Lige nu er jeg på en hemmelig opgave under en seng. Og det er ben, jeg skal udspionere. Det ser ud, som om benene leder efter mig.

Det var sikkert gået superfint, hvis der ikke havde været så meget støv under sengen. Jeg kan nyse så højt, at det føles, som om mit hoved er ved at flække.

Det flækker heldigvis aldrig. Det ville være utrolig ulækkert.

– Hvad laver du der, Edgar? spørger Lise, som har lagt sig på alle fire.

– Jeg er Agent 1001, siger jeg højt og tørrer lidt snot væk.

– Aha, så du er på en mission?

– En hemmelig mission.

– Fint. Så bliv du bare liggende.

– Nej, det er for sent. Nu er jeg afsløret.

Jeg kryber frem fra sengen og rejser mig.

– Undskyld, siger Lise.

– Det gør ikke noget, siger jeg og giver hende et kram.

Jeg tror, Lise er den bedste at kramme. Men det kan jeg ikke sige højt. For så bliver Wenche måske ked af det. Eller nogle af de andre Forældre, jeg bor sammen med. Bortset fra Kurt. Han krammer aldrig. Ahmed krammer meget lidt. Malin krammer sådan midt mellem.

I skolen tror de, at jeg bor på en slags børnehjem. Men det er ikke sandt. For jeg bor faktisk alene. Og det er der ikke mange på 13 år, der gør. Jeg kan ikke bo hos min familie, for de synes, at jeg er ligesom skidt under en sko. Det var nok ikke meningen, at jeg skulle høre mor sige det med skoene. Men lidt sandt er det vel, når hun ikke vil bo sammen med mig. Så jeg har fået mit eget domicil i stedet for. Jeg tror godt, man kan sige domicil. Det er ikke et bandeord. For jeg bander aldrig. Der er for resten to ledige værelser her, så måske flytter der gradvist nogle andre folk med Downs ind. Men *gradvist* tager heldigvis lang tid. Så foreløbig bor jeg her med nogle meget søde voksne, som skiftes til at være Forældre. I dag er det Lise. Og Lise befinder sig i kategorien over *supersød*. Hvis jeg var interesseret i fodbold, kunne vi kalde hende *premier league*.

– Det er blevet et meget langt kram, Edgar.

– Det blev bare sådan, siger jeg og slipper hende.

– Du er i hvert fald en ægte krammer. Ærgerligt, du ikke har nogle jævnaldrende at være sammen med for tiden.

– Mange lektier, siger jeg.

– Men jeg er her jo. Er der noget, du har lyst til at lave?

– Bare ikke smadre noget.

– Okay, så lader vi være med det.

Lise er meget god til at sige de rigtige ting. Sverre er nok bedre til at sige de forkerte ting. Folk er forskellige. Vi med Downs er anderledes end alle andre. Vi er næsten et folkeslag for os selv. Men tænk på, hvor kedeligt alting ville være, hvis alle var ens. Så ville menneskeheden nok kede sig ihjel og dø ud. Jeg vil meget hellere have Downs end at dø ud.

Der er ret meget, jeg kan vælge i mit liv. Lige nu vælger jeg saft med jordbærsmag. Jeg sidder i køkkenet sammen med Lise, da hendes mobil ringer. Det er ærgerligt, at min mobil ikke ringer, for den jubler. Som om det er helt fantastisk, at nogen ringer, og alle bliver superglade. Derfor bliver man i godt humør af ringetonen, selvom folk vil sige noget trist.

– Hvad siger du? Hvornår skete det?

Jeg har før forsøgt at kramme hende, når hun taler i mobil. Det gik ikke så godt. Særligt ikke når hun får triste nyheder sådan som nu.

– Vent lidt, jeg er nødt til at gå ud, siger hun til mobi-

len. Så kigger hun på mig og fortsætter: – Du, Edgar, jeg er nok nødt til at tale i telefon ude i haven.

– Jeg kan synge en sang, mens jeg venter på dig.

– Fint. Og så kan du selv lave saft.

– Men jeg har mere lyst til at synge.

– Du kan jo gøre begge dele.

– Har du prøvet at synge under vand?

– Gør som du vil, Edgar, siger Lise og går ud af køkkenet.

Hun åbner verandadøren til det lille frimærke af en have og går ud, selvom hun hverken har sko eller jakke på, og det ikke helt er sommer endnu.

Jeg tror faktisk godt, man kan. Synge under vand, altså. Man skal bare have meget stærke lunger. Sådanne nogle, som blæser vandet væk. Men jeg tror alligevel, det er svært at høre sang under vand.

Jeg står i mørket og skimter lyset i det fjerne, det er så koldt, jeg søger varme fra en stjerne, synger jeg, mens jeg tænder for vandet og henter saften i køleskabet. Jeg synger hele sangen og drikker al saften, før Lise kommer tilbage. Hun ser ud, som om en eller anden er død.

– Har du været med til at smadre et vindue på skolen? spørger hun.

Jeg ser ned i det tomme glas. Man kan godt synge ned i et glas. Lyden bliver hul og indelukket.

– Edgar, du er nok nødt til at svare mig, siger Lise.

Men hvis glasset er fyldt med saft, er det meget svært